

Τα κοιμητήρια

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Ευέλθωντος Χαραλάμπους

Ένας χώρος ιερός και σεβάσμιος είναι εκείνος του κοιμητηρίου, όπου αναπαύονται τα σώματα των προσφιλών μας προσώπων μέχρι τη μέρα της κοινής αναστάσεως.

Άλλοτε τα κοιμητήρια βρισκόντουσαν στο κέντρο των κοινοτήτων, στον περίβολο των ναών. Έτσι, κατά τις λειτουργικές συνάξεις, θριαμβεύουσα και στρατευόμενη Εκκλησία βρισκόταν στον ίδιο χώρο, δοξολογούσα και προσευχομένη στον Κύριο.

Σήμερα τα κοιμητήρια μεταφέρθηκαν έξω από τις πόλεις, δεν έχασαν όμως ούτε την Ιερότητα ούτε τη σημασία τους. Και επειδή είναι ένας χώρος που όλοι οι χριστιανοί τον επισκεπτόμαστε, γι' αυτό και σημειούνται τα πιο κάτω.

Πρώτα – πρώτα πρέπει το κοιμητήριο να το αναφέρουμε με το όνομά του: Κοιμητήριο. Ο θάνατος για μας τους χριστιανούς λογίζεται σαν ύπνος, οι νεκροί κοιμούνται. Κοιμητήριο, λοιπόν, όχι νεκροταφείο.

Με αφετηρία τη χριστιανική θεώρηση ότι το ανθρώπινο σώμα είναι ιερό -αφού βαπτίσθηκε, κρίσθηκε, αγιάσθηκε, τράφηκε με το σώμα και το αίμα του Χριστού- ακόμη και η σκόνη του κοιμητηρίου είναι ιερή. Γιατί στο χώμα του κοιμητηρίου «διαλύονται εις τα εξ ων συνετέθησαν» τα σώματα των νεκρών. Γι' αυτό με προσοχή, ευλάβεια και σεβασμό εισερχόμαστε και βαδίζουμε σ' αυτό... Να πλησιάζουμε τους τάφους με συστολή και ευλάβεια.

Παρ' όλο ότι γνωρίζουμε πως στον τάφο βρίσκεται μονάχα το σώμα, ο δερμάτινος χιτώνας του ανθρώπου, ενώ η ψυχή βρίσκεται στους ουρανούς, στους κόλπους του Αβραάμ, όμως στο κοιμητήριο θα γίνει κάτι πολύ σημαντικό, ανεπανάληπτο: Εδώ θα πραγματοποιηθεί η ανάσταση των νεκρών. Όταν θα ηχήσει η αρχαγγελική σάλπιγγα, τα σώματα, που τώρα βρίσκονται σε αναμονή, κοιτάζοντας προς ανατολάς για να δουν ερχόμενο τον Κύριο της δόξας, θα αναστηθούν για την τελική Κρίση.

Αυτά τα «εν αναμονή» βρισκόμενα σώματα θυμιατίζουμε με λιβάνι, όπως ακριβώς θυμιατίζουμε τα εικονίσματα του Χριστού και των Αγίων. Αφού λοιπόν μέσα στο κοιμητήριο προσφέρουμε θυμίαμα είναι πολύ λυπηρό να βλέπεις ανθρώπους στον ίδιο χώρο να προσφέρουν λιβάνι στο διάβολο (όπως έχει χαρακτηριστεί το τσιγάρο).

Σίγουρα οι άνθρωποι, που συχνάζουν στο κοιμητήριο, είναι άνθρωποι πονεμένοι. Το τσιγάρο, όμως, δεν απαλύνει τον πόνο. Φθορά στην υγεία προκαλεί, ζημιά στο σώμα, που όπως προαναφέρθηκε είναι ιερό, άγιο, ανήκει στο Θεό.

Όσο ιερός και σεβάσμιος κι αν είναι ο χώρος του κοιμητηρίου, δεν πρέπει να μας αποπροσανατολίζει από την αλήθεια: Ότι, ο τάφος είναι μία σκάλα που ανεβάζει στον ουρανό. Μετά που θα προσκυνήσουμε τον σταυρό του προσφιλούς μας προσώπου (το σύμβολο της Αναστάσεως), να υψώνουμε στον ουρανό τα μάτια και να προσευχόμαστε στο Θεό για ανάπαυση της ψυχής του νεκρού μας.

Ένα λιτό μνημείο, απαραίτητα ένας απέριττος σταυρός, λίγα λουλούδια, ένα καντήλι, ένα κερί και θυμιάτισμα είναι αρκετά για τη γη. Η προσοχή μας και η

ένταση να προχωρούν πάρα πέρα, να ανεβαίνουν πιο ψηλά. Να μετουσιώνονται σε προσευχή και ικεσία «υπέρ μακάριας μνήμης και αιωνίου αναπαύσεως της ψυχής του κεκοιμημένου δούλου του Θεού».

π. Ευέλθωντος Χαραλάμπους
Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη»
ΕΝΟΡΙΑ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΤΙΣΣΑ

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr